

פרשת בשלח: בפרשה בשלח יש קי"ו פסוקים, ובסוף הפרשה יש שני סימנים: „יד אמונה" והמילה „סנאה". נראה שהסימן הראשון „יד אמונה" מסמל הנושא החשוב בפרשה הזאת, אמונה, בטחון, ותפלה להקב"ה, וכולם מרומזים בהמילה „יד". שלש פעמים אנו מוצאים „יד" בפרשה. (י"ד, ח) „ובני ישראל יוצאים ביד רמה". עיין מכילתא (מובא רש"י פה). „בגבורה גבוהה" וכו', שהי' ידם של בני ישראל רמה על מצרים וכו', „ישראל מרוממים ומשבחים ונותנים שיר ושבח וגדולה, תהלה, ותפארת למי שהמלחמה שלו" וכו'. עיין שם שהי' באמונה בטחון ובתפלה (שירה). ב) בקריעת ים סוף (והשירה) אנו מוצאים (י"ד, ל"א) „וירא ישראל את היד הגדולה" וגו' „ויאמינו בה' ובמשה עבדו". עיין מכילתא (שם) „גדולה אמונה שהאמינו ישראל במי שאמר והי' העולם" כו'. ג) במלחמת עמלק כתוב (י"ז, י"א) „והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" עיין מכילתא (שם) „וכי ידיו של משה עושות מלחמה" וכו' „אלא כל זמן שמגביה ידו כלפי מעלה היו ישראל מסתכלין בו ומאמינים במי שפקד לעשות כן. לפ"ז הסימן פשוט, „יד אמונה", שמראה על הנושאים העיקרים בפרשה

שאצלם אנו מוצאים ענין אמונה בלשון „יד“, ענין אמונה בה', ו„יד אמונה“ עולה ל„קיי"ו" מספר הפסוקים.

(ב) „סנאה“, המילה הזאת בלשון ארמית מובנה „שנאה“ (עיין כ"ג, ד) „שור אויבך“ מתרגם ת"א „תורא דסנאך“; וממילא המילה הזאת מרמזת על פ' עמלק בסוף בשלח והמצוה לשנוא אותו ולמחות את שמו, מלחמת ה' בעמלק נושא האחרון בפרשה!